

Masse

Det kongelige Theaters Repertoire.

Nr. 225.

Jeannettes Bryllup.

Syngestykke i 1 Akt af Barbier & Carré.

Oversat af A. Bind.

Musiken af B. Massé.

Pris: 40 Ore.

Kjøbenhavn.

B. H. Schubothes Boghandel.

Radstræde Nr. 17.

Det Kongelige Theaters Repertoire

faas i Schuboths Boghandel, Badstuestræde Nr. 17, til vedføjede Priser.

Nr. 8. Vejen til Ndelæggelse, Komedie af Holcroft. 55 Dre. — Nr. 9. De væltede Boane, Syngestykke af Dupaty. 30 Dre. — Nr. 10. Skovhuggerens Søn, Syngestykke af Planard. 35 Dre. — Nr. 11. Kinafarerne, Syngestykke af P. A. Heiberg. 35 Dre. — Nr. 13. Gesandten, Lysspil af Scribe og Delavigne. 25 Dre. — Nr. 14. Efterkriften, Lysspil af Holbein. 20 Dre. — Nr. 15. Valentine af Mayland, Syngestykke af Bouilly. 25 Dre. — Nr. 16. Isidor og Olga, Sørgeespil af Kaupach. 40 Dre. — Nr. 17. Murmesteren, Syngeespil i 3 Akter af Scribe og Delavigne, Musikken af Aubert. 35 Dre. — Nr. 18. Destillatoren, original Vaudeville. 40 Dre. — Nr. 19. Den fortrædelige Formiddag, Lysspil. 25 Dre. — Nr. 22. Hellig Tre Kongers Aften, Lysspil af Shakspeare. 60 D. — Nr. 24. De muntre Koner, Lysspil af Shakspeare. 60 D. — Nr. 25. Bor Lids Menneſter, originalt Lysspil af Oerſkou. 50 Dre. — Nr. 26. Den Stumme i Portici, Opera af Scribe og Delavigne, ved J. L. Heiberg. 35 Dre. — Nr. 27. Eugenie, Drama af Beaumarchais. 40 Dre. — Nr. 28. Brødrene Philibert, Lysspil af Richard. 50 Dre. — Nr. 29. Marie, Syngestykke af Planard. 25 Dre. — Nr. 30. Hans Sags, Skuespil af Deinhardstein. 40 Dre. — Nr. 31. Fornuftgistermaalet, Skuespil af Scribe. 35 Dre. — Nr. 32. To Aar efter Brylluppet, Lysspil af Scribe. 35 Dre. — Nr. 33. Den unge Egtemand, Lysspil af Mazeres. 50 Dre. — Nr. 34. Den fortræffelige Onkel, Lysspil af Scribe. 35 Dre. — Nr. 35. Bruden, Syngestykke af Scribe. 50 Dre. — Nr. 36. Don Carlos, Tragedie af Schiller. 85 Dre. — Nr. 37. Fra Diavolo, Syngestykke af Scribe. 50 Dre. — Nr. 38. Henrik den Femtes Ungdom, Syngeespil. 50 Dre. — Nr. 39. Kvækeren og Danserinden, Komedie af Scribe. 40 Dre. — Nr. 40. Familien Riqueborg, Drama af Scribe. 35 Dre. — Nr. 41. Den gamle Egtemand, Lysspil af Scribe. 40 Dre. — Nr. 42. Elskovsdriften, Syngestykke af Scribe. 35 Dre. — Nr. 43. Friens Besøg, Lysspil af Scribe og Melesville. 35 Dre. — Nr. 44. Koffgængerens, Lysspil af Scribe. 35 Dre. — Nr. 45. Den første Kjærlighed, Lysspil af Scribe. 35 Dre. — Nr. 46. Møllen i Bjærgkløften, Syngeespil af Wiltis. 35 Dre. — Nr. 47. Dronningen paa 16 Aar, Drama af H. C. Andersen. 40 Dre. — Nr. 48. Garrick i Bristol, Lysspil af Deinhardstein. 65 Dre. — Nr. 49. Dominique, Komedie af D'Epagny og Dupin. 60 Dre. — Nr. 50. Brødrene Foster, Lysspil, efter Tøpser's Bearbejdelse af J. L. Heiberg. 50 Dre. — Nr. 51. For evig! eller: Medicin mod en Elskovsrus! af Scribe og Varner. 35 Dre. — Nr. 52. Johanne d'Arc, Pigen fra Orleans, romantisk Tragedie af Schiller. 75 Dre. — Nr. 53. Christen og Christine, dramatisk Idyl, efter Scribe og Dupin ved J. L. Heiberg. 35 Dre. — Nr. 54. Christens Hjemkomst, Lysspil af Scribe og Dupin. 35 Dre. — Nr. 55. Brøder og Søster, Komedie af Scribe og Melesville. 35 Dre. — Nr. 56. Donna Diana, Lysspil, overſat efter Weſt's Bearbejdelse af Moreto's spanske Original. 75 Dre. — Nr. 57. Kom! Dramatisk Dpgave, af Elsholck. 25 Dre. — Nr. 58. Luddig den Ellevte, Tragedie af Gasmir Delavigne. 85 Dre. — Nr. 59. Tempelherren og Jøbinden, romantisk Opera af W. A. Wohlbrück. 40 Dre. — Nr. 60. Den unge Hovmesterinde, Lysspil, efter Scribe og Dupont ved J. L. Heiberg. 40 Dre. — Nr. 61. Ludovic, Syngestykke af de Saint-Georges. 40 Dre. — Nr. 62. En Time i et Sterbo, Lysspil, efter det Franske ved J. L. Heiberg. 35 Dre. — Nr. 63. Den Ubeſkjendte, tragisk Syngeſpil af Romani. 35 Dre. — Nr. 64. Hertugininden af Mantua, et Drama af James Sheridan Knowles. 65 Dre. — Nr. 65. Aurelia, Skuespil efter Scribe. 50 Dre. — Nr. 66. Den hemmelige Lidenſkab, Lysspil af Scribe. 65 Dre. — Nr. 67. Igaar og Idag, eller et Eventyr paa Heden, originalt Lysspil. 50 Dre. — Nr. 68. De to Egtemand, Lysspil af Scribe og Varner. 35 Dre. — Nr. 69. Ornen's Rede, romantisk komisk Opera af Carl v. Holten. 40 Dre. — Nr. 71. Matroſen, Komedie af Souvage og Lurieu. 35 Dre. — Nr. 72. Et Eventyr under Carl den Niende, Lysspil af Soulie og Badon. 60 Dre. — Nr. 73. Duellanterne, komisk Syngeſtykke af Oerſkou. 50 Dre. — Nr. 75. Michel Perrin eller Politifpionen uden at vide det, Vaudeville af Melesville og Duveprier. 60 Dre. — Nr. 76. Skiltes og mødes, original dramatisk Digting af H. C. Andersen. 50 Dre. — Nr. 77. Marie Stuart, Sørgeſpil af Schiller. 1 Krone. — Nr. 78. En Hytte og hans Hjærte! Lysspil af Scribe og Alphonso. 40 Dre. — Nr. 79. Guldforſet, Lysspil efter det Franske, overſat ved J. L. Heiberg. 65 Dre. — Nr. 80. Reſtocq eller Stats-Intrigen, Opera af Scribe, Musikken af Auber. 65 Dre. — Nr. 82. Smeden i Neumark, original dramatisk Skildring. 25 Dre. — Nr. 83. En fattig Kones Teſtamente, Drama efter Ducange. 65 Dre. — Nr. 84. Den Gjerriges Datter, Skuespil af Bayard og Dupont. 45 Dre. — Nr. 85. Coliche, Lysspil efter det Franske ved J. L. Heiberg. 35 Dre. — Nr. 86. Poul Clifford, Skuespil af Melesville og Duveprier. 50 Dre. — Nr. 87. En Kriminalproces, Lysspil af Roſier. 75 Dre. — Nr. 88. Enſens Mand, Lysspil af Dumas. 40 Dre. — Nr. 89. Et ung Egtepar's Huſholdning, Lysspil af Scribe og Bayard. 35 Dre. — Nr. 90. Et Hjem, dramatisk Idyl paa Vers. 35 Dre. — Nr. 92. Grev Saint-Germain, Skuespil af François og Journier. 50 Dre. — Nr. 93. Brama og Bayaderen, Opera af Scribe, Musikken af Auber. 25 Dre. — Nr. 94. Farinelli, Lysspil efter det Franske, overſat af J. L. Heiberg. 50 Dre. — Nr. 95. Valeur & Compagnie, Komedie efter Bayard og Devorme. 35 Dre.

(See Omſlaget's ſiſte Blad.)

Jeannettes Bryllup,

Syngestykke i 1 Akt af Barbier & Carré, oversat af A. Zind.

Musiken af B. Massé.

Personerne:

Jean.

Jeannette.

Store Thomas.

Lille Pierre.

Kor af Bønderfolk.

Handlingen foregaar i en fransk Landsby.

(En tarvelig møbleret Stue. I Baggrunden en Dør, der fører ud til Gaden: paa den ene Side af den et Vindue, paa den anden en Seng med Umbælg. Til Højre en Trappe, der fører op til en Dør ind til Loftet; under Trappen en Dør ud til Køkkenet; til Venstre en anden ud til Haven. Naar Tæppet gaar op, høres Latter og Støj udenfor, og Jean, Klædt som Brudgom, kommer hovedfuldt ind ad Døren.)

Første Scene.

Jean (lukker Døren i Laas efter sig).

Uf! nu er jeg frelst. Et Djævlisk endnu, og jeg havde været gift. Gift! Brrr — naar jeg tænker derpaa løber det mig koldt ned ad Ryggen. Dengang Mairén traadte ind, og jeg saa alle de mange Menneſter og hørte Klokkerne ringe som til Begravelse, blev jeg saa betagen af Angst, jeg ved selv ikke rigtig hvorfor, at jeg glemte Alt, slap min stakkels lille Jeannettes Haand, og løb min Vej, som om Janden var i Hælene paa mig. (Gaar mod Baggrunden.) Klokkerne er hørt op at ringe, og det lader til, at mine Venner, der løb efter mig, ere blevet fede af at staa udenfor og vente. (Ser og latter sig.)

Ha, ha! jeg narred dem,
Rips! Brudgommen forsvandt;
Dog, hvis man her mig fandt
Stuult, som en Hare,
Hvad skal jeg svare?
Ah bah! — min Dør er laaset af,
Ha, ha, ha, ha!

Nei, til Frygt jeg har ej Grund,
Mine Venner, kom I kun!
Er Notar, tilgiv jeg Eder
Slig en Stusselse bereder!
I Jer forte Narrederagt,
Ribeſtræben,
Embedsstaven
Og Jer Egtſkabskontrakt
Til en Anden gemme kan;
Paa den Maade,
Maa jeg raade,
Bli'er jeg aldrig Egtemand.

(Rejser sig og kaster sin Hat paa Bordet.)

Hvergang Klokkerne ringe
Og et Par man vil vi,
Himlen Tak jeg vil bringe,
At idag jeg slap fri.
Slige toſſede Skikke,
Bidner, Mairé og Notar,
De behøves jo ikke,
Potter indført dem har.

Søvn og Hvile røved mig
Denne Nat et Drømmebilled,
Hvori Egtstanden sig
Som et Helvede fremstilled.
Af Strækken hvid, som et Lagen,
Jeg vaagner op og klæ'er mig paa;
Men mindes knap Bryllupsdagen,
At snart til Kirke jeg skal gaa;
Med Et jeg hører Stemmer lyde,
Som glade mig Godmorgen hyde,
Og Brudeſkaren jeg ser,
Der lystigt ſpøger og ler.

Smukt som Brud ſlaar min Jeannette,
Aldrig før saa smuk hun var,
Er en Drøm vel ogsaa dette?
Bange hendes Haand jeg ta'er.
Rødmeude hun mig betragter,
Og ſig klynger elſteſvømm
Til ſin ſtumme Brudgoms Arm.

„Kom, min Jeannette, lad os gaa!“

Til Mairén Skaren ſig begiver,
Hvor høſligt Plads der budt os bliver
Af en blegnæbet, viſſen Skriver;
Paa Bordet alt Kontrakten laa.

Fra denne Stund jeg grant ej Neſten fatter.

Hvorhen jeg ſtued,
Jeg ſyntes Latter
Og Spot mig trued,
Jeg ſtod til Nar,
Den Ting var klar.
For Dret juſte
Mit Blod og bruſte
Af Angſt og Frygt,

Jeg tabte Modet,
 Og var i Ho'edet
 Som en Jorrryft;
 Jeg Rædsel fik for Egtestanden,
 Gav Brud og Brudestare Fanden,
 Og løb fra den hele Ceremoni;
 Nu er jeg fri!

Anden Scene.

Jean. Thomas.

Thomas (aabner Vinduet).

Jean! er Du der?

Jean.

Ha! hvem er det? (Rebder Thomas). Na,
 er det Dig, Thomas?

Thomas (grinende).

Ja, det er mig.

Jean.

Hvad vil Du?

Thomas.

Jeg vil kun lade Dig vide, at Dine
 Venner venter paa Dig inde ved Siden af
 i Kroen.

Jean.

Hvorfor?

Thomas.

Th, naturligvis for at gratulere Dig.

Jean.

Nej Tak, jeg støtter ikke om at møde
 Jeannette.

Thomas.

Hvad det angaar, kan Du være ganske
 rolig; hun og alle hendes er allerede for
 længe siden gaaet hjem. Nej, det er mig
 og de Andre, som gerne vil drikke et Glas
 med Dig, og vi har taget Musikken med
 os. (Hviskende.) Margot er ogsaa derinde,
 hører Du? — Hun bad mig om at søge
 Dig op.

Jean.

Margot!

Thomas.

Ja og Rose og Jaqueline og Fanchette,
 — alle de unge Piger, som var inviteret
 med til Brylluppet; de siger, de vil ikke gaa
 hjem, før de har faaet en Svingom.

Jean.

Det er godt, — jeg skal straks komme;
 jeg vil blot tage en anden Frakke paa.

Thomas.

Stynd Dig lidt.

Jean.

Jeg skal være hos Jer paa Djebliffet.
 (Thomas forsvinder.)

Tredie Scene.

Jean. Sidea Jeannette.

Jean.

Ja, for Pokker, hvorfor skulde jeg ikke
 more mig lidt ovenpaa alt dette. (Han
 trækker sin Frakke af og hænger den paa et Søm.)
 Ah! jeg synes straks, at det lettede lidt.

(Lager en lille Kasse, som han vil bære hen til
 Bordet; men snubler og knuser Kassen.) Saa, der
 ligger den. (Samler Stumperne op og sætter sig
 paa en Stol; men Benet paa Stolen knækker, og
 han falder paa Gulvet.) Na, det var den sidste
 forbenede Stol, jeg havde tilbage. (Rejser
 sig.) De har tilhørt min Bedstefader og er
 baade gamle og ormstukne. (Det banker paa
 Døren i Baggrunden.) Ja, ja! vent bare et
 Djeblif; nu kommer jeg. (Trækker en anden
 Frakke paa og gaar mod Baggrunden.) Jeg tør
 bande paa, det er Margot, der selv kommer
 for at hente mig. Ja, se det kommer der
 ud af at være lingskars. (Stanfer pludselig
 og gaar hen til Døren paa venstre Side.) Vi lidt!
 Det er nok bedst at jeg lukker Døren til
 Haven af, inden jeg gaar. Jeannette var
 istand til at komme siden, for at forlange
 en Forklaring af mig, og saa sad jeg net
 i det. (Det banker paany i Baggrunden.) Nu
 kommer jeg, Margot, nu kommer jeg!
 (Aabner Døren i Baggrunden, hvori Jeannette, klædt
 som Brud, kommer tilsyne.) Jeannette! (Affides)
 For Pokker! Det nyttede godt, at jeg lut-
 fede den anden Dør.

Jeannette.

Det lader til, at Du vil gaa ud?

Jean (Rov).

Ja — det vil sige — vær's god, vil Du
 ikke tage Plads?

Jeannette.

Nej Tak, jeg vil ikke opholde Dig; de
 venter Dig formodentlig inde paa Kroen?

Jean (som før).

Ja — det er Thomas — den store
 Thomas — Du ved nok, Hjulmandens
 Søn.

Jeannette.

Ja — og Rose og Fanchette og Margot,
 de venter Dig formodentlig ogsaa, ikke
 sandt? Ja, gaa Du kun; men sig mig
 blot først, hvorfor Du har behandlet mig
 saaledes idag, og gjort mig til Skive for
 Alles Spot?

Jean.

Hvorfor? (Affides.) Hvad Pokker skal
 jeg sware hende? (Sagt.) Jeg beider Dig
 mange Gange om Forladelse, Jeannette;
 men — ser Du —

Jeannette.

Nu, tal!

Jean.

Tingen er jo nu engang stet, og lader
 sig ikke gjøre om.

Jeannette.

Det vil vel sige det samme som, at
 hvad Du har gjort, er vel gjort?

Jean (affides).

Hun stirrer saa lejerlig stift paa mig.

Jeannette.

Jeg ønskede dog gerne at erfare Grunden
 til Din Opførsel imod mig.

Jean.

Grunden — Grunden.

Jeannette.

Ja. — Har Du maaske ikke friet til mig?

Jean.

Jo, det kan ikke nægtes.

Jeannette.

Har Du ikke ogsaa selv bestemt Bryllupsdagen, bestilt Musikken og inviteret Gæsterne? — og har Du ikke lige til nu jagt, at Du elskede mig?

Jean.

Jo, det fragaar jeg ikke.

Jeannette.

Naa, hvorfor vilde Du da ikke underskrive Kontrakten, men løb Din Vej, da Notaren rakte Dig Pennen?

Jean (klor sig bag Øret).

Fordi — fordi —

Jeannette.

Hvorfor? — Er min Medgift maaske ikke stor nok?

Jean.

Jo, tvertimod.

Jeannette.

Er det da fordi Du ikke har havt Tid til at lære mig at kende? — eller fordi jeg er bleven for sent færdig med at pynte mig?

Jean.

Nej, paa ingen Maade.

Jeannette.

Eller synes Du maaske bedre om Rose eller Margot? Tal kun rent ud, gener Dig ikke.

Jean.

Ørligt talt, Jeannette, synes jeg bedst om Dig, ja, jeg holder virkelig meget af Dig; men der paatømt mig paa engang saadan en Frygt for at blive gift.

Jeannette.

Det forstaar jeg ikke.

Jean.

Jo, ser Du — jeg overvejede.

Jeannette.

Det er lovlig sent at overveje paa selve Bryllupsdagen.

Jean.

Gaaſte viſt; — men ſer Du, man lader ſig ſørſt en Tid lang ſøre for alle Binde og tilſidſt løber Følelſen af med En. Man ſer i Tanterne ſin lille Kone og ſine ſmaa Børn, hvad der Altsammen tager ſig meget rart ud, og ſaa ſiger man til ſig ſelv: Lad gaa! hvorfor ikke? Men ſaa kommer Bryllupsdagen. Alle Ens Venner ſer ud, ſom om de gjorde Nar af En, Mairen og Notaren glør igeuene deres Brillen, ſom om de vilde æde En, og ſer Du, ſaa bliver man baade ſlov og bange.

Jeannette.

Og løber ſin Vej, uden at tænke paa den Sorg og Skam, man forvolder ſin Brud; man lukker ſig inde i ſin Stue, uden

ſaa meget ſom at troſte hende og aſtørre hendes Taarer.

(Vil ſætte ſig paa en Stol.)

Jean.

Nej, lad være! Sæt Dig ikke paa den, den har kun tre Ben.

Jeannette.

Men vær Du kun rolig, jeg har ikke grædt; dertil elſter jeg Dig ikke nok. Gaa Du kun hen til de Andre; nu ved jeg, hvad jeg vilde vide.

Jean (affides).

Ah, hun tager Sagen paa den Maade — godt! (Højt.) Du bryder Dig altsaa ikke noget om mig?

Jeannette.

Hvorfor ſpørger Du om det? — Det er jo Dig ſigegyldigt.

Jean.

Nu, ſom Du vil.

Jeannette.

Jeg havde allerede lagt min Plan, hvorledes vi ſkulde indrette os. Ved Hjelpe af min Medgift kunde Du have købt et Par Tønder Land til, udvidet Haven og bygget en ny Lade. De pæne nye Møbler, ſom min Gudmoder har foræret mig, ſkulde have aſløſt diſſe gamle, ornſtufne Svælvder.

Jean (klor ſig bag Øret).

Ja, det kan jo ikke nægtes — at de ny — de er ny.

Jeannette.

Men Du har ſelv ikke villet det; lad os derfor ikke tale mere om den Ting.

Jean (affides).

Og jeg, ſom trode at hun kom for at holde Hus med mig og ſtænde paa mig. (Højt.) Du bryder Dig altsaa ikke noget om mig?

Jeannette.

Det har jeg een Gang ſvaret Dig paa. Gaa Du kun, der er ſaamænd nok, der vil ha'e mig; det var netop det, jeg jagde til min Fader, der ſvor paa, at Du ikke ſkulde have gjort det omfonſt.

Jean (affides, bange).

Guds Død og Pine, jeg har rent glemt den gamle Soldat!

Stemmer (udenfor).

Naa, Jean, kommer Du snart?

Jeannette.

Hører Du? Dine Venner kalder paa Dig; lad dem dog ikke vente. (Rækker ham hans Hat.) Værsgod, der er Din Hat.

Jean (affides).

Ja, naar Du ikke har Noget imod det. (Højt.) Farvel, Jeannette!

Jeannette.

God Fornøjelſe!

Jean (affides).

Aa, hun troſter ſig nok, lader det til. (Højt.) Ja, ſaa vil jeg gaa ind til de Andre.

(Gaar ud i Baggrunden.)

Fjerde Scene.

Jeannette.

Han er borte. Al! det var paa høje Tid; jeg kan ikke længer holde min Graad tilbage. (Tørter sine Øine.) Nu, jeg er dog glad over, at han Zingenting har at bebrejde mig, men at det kun er hans dumme Undseelse og Flovhed, der er Skyld i det Hele.

Alt Hundrede for En
 Mig søgte at behage;
 Alle lod jeg gaa,
 Jean mit Valg faldt paa,
 Thi jeg trode ej
 Fejl af ham at tage.
 Hvor det grusomt var
 Mig den Stam at volde,
 Jeg kan ej udholde
 For Hver at staa som Nar.
 Hvorfor mon jeg vilde
 Lytte til hans Røst?
 Hvormed skal jeg stille
 Smerten i mit Bryst?

Dengang Notaren før
 Min Mening vilde here,
 Ganske simpelt jeg
 Kunde svaret Nej;
 Jean jeg ved mit Ja
 Trode glad at gjøre.
 Hvor det grusomt var osv.

(Støj udenfor.)

Hvilken Lummel! Hvad forarsager disse
 Strid?

(Gaar til Vinduet.)

Al! hist ved Kroen Brudsfølget samler sig.
 Milde Gud! — jeg tror knap mine Blikke!
 Der sidde de og drikke

(Åbner Vinduet.)

Åf Hjertenslyst
 Med Jean, det er hans Røst.

Jean (udenfor.)

Oho!
 Margot,
 Saa skynd Dig dog, kom
 Og saa en Svingom!
 Nu Dansen begynder,
 Alt hvirvler afsted;
 Hvis Du ikke Dig skynder,
 Kommer ikke Du med.

Ror.

Oho!
 Margot — osv.

Jean.
 Margot, vær nu oprigtig.
 Naar Du Dit Dufte naar
 Og den, Du elsker, faar,
 Er da Ægteskabscremonien saa vigtig?

(Jeannette opbager Jeans Brakke, der hænger paa Bæggen, river med et knæk iof Buketten og Baandet, som pryder den, af og gemmer dem i sit Livsfykle.)

Jean.

Naar den, som Du tilbeder,
 Kun elsker Dig igen,

Bil da Du af Din Ven
 Fordre Maire og Notar og skriftlige Eder?
 Roret.

Oho!

Margot — osv.

Jeannette.

Al! det er mig, han mener,
 Mig, denne Latter gælder;
 Mens bitter Graad
 Jeg Arme fælder,
 Hist med Margot han drikker
 Og sjaer slov og laad.

(Bejer sig ud af Vinduet.)

Hvad ser jeg! — Store Gud, nu savner
 han en Nuden!

Forsæder! — Det er Røst! — jeg mister
 Forstanden!

(Gaar grædende fra Vinduet, men udbryder derpaa i
 en anden Stemning)

Nej! I Taarer, bort!
 For min Stam og Tort
 Vil jeg Hævnen smage
 Og Revanche tage.
 Vi, Du Fælle, vi!
 Dit Forsæderi
 Skal Du dybt beklage.

Her, for min Fod,
 Her skal Du ligge
 Og gjøre Bod,
 Om Naade tigge;
 Trods Dit Bedrag
 Og al min Kval,
 Du blive skal

Min Mand idag!

(Hun gaar ud ad Døren til Venstre, i samme Øjeblik,
 Jean træder ind fra Baggrunden.)

Femte Scene.

Jean (taler ud ad Døren i Baggrunden.)

Ja, lille Røst, og Du, søde Margot,
 nu skal jeg hente min Buket til Jer —
 vent blot et Øjeblik. (Træder ind.) Ha, ha,
 ha! — det er nogle lystige Pigebern —
 Pokkers lystige — hvor oi har let og hvor
 vi har drukket. (Tørter sin Pande.) Den Pok-
 kers Vin er gaaet mig til Hovedet, mærker
 jeg — hvad var det nu egentlig, jeg vilde
 herinde? — jeg vil være fordomt, om jeg
 kan huske det? (Sætter sig paa en Stol og er
 lige ved at falde med den.) Hø! (Rejser sig og
 betragter Stolen.) Hvordan mon det gik til,
 det er dog den hele Stol! — Na, lige-
 meget; jeg er glad over, at jeg ikke blev
 gift. Jeg var nær ved at begaa en stor
 Dumhed i Morges. (Synger.)

Oho!

Margot!

Gudsbed! jeg glemmer jo rent Dansen —
 jeg skulde jo danse med Røst — var det
 ikke saadan? (Tager sig til Hovedet.) Nej, nu
 ved jeg, hvad det var, — jeg skulde hente
 min Buket. (Søger efter den paa Trappen.)

Bæk! — den er borte, rent forsvunden — jeg maa have tabt den paa Bejen, da jeg løb hjem fra Mairén. (Gaar mod Døren til Venstre.) Naa, vær kun rolig, lille Margot, jeg vil gaa ud i Haven og plukke Dig en anden.

(Bdet han vil aabne Døren, træder Jeannette ind ad den, men uden Brudekrans, Slør og Buket.)

Sjette Scene.

Jean. Jeannette.

Blot to Ord, Monsieur Jean!

Jean (vil gaa).

Hvordan! Du her endnu?

Jeannette

(antyder med Haanden, at han skal blive).

Gænr Dig ej; værsgod, luk Døren!

Jean (vil bort).

Et Djeblis — jeg kan ej førend —

Jeannette.

Det kan vel vente, — bliv kun, hører Du!

Jean.

Men —

Jeannette.

For at vi Begge

I No kan Sagen overlægge,

Luk Døren i, kom nærm'ere og lyt til!

Jean (gjør som hun befaler).

For Pokker! hvad monstro hun vil?

(Høit.)

Nuvel, jeg lukket har min Dør;

Behag at tale — jeg Dig hør.

Jeannette.

Giv Tid!

Jean (pottende).

Du er opbragt, min Kære!

Jeannette.

Har jeg ej Aarsag det at være?

Jean.

Maaſte man Grunden tør erfare?

Hvad forarsager Dit Besøg?

Jeannette.

Fritag mig for Din slove Spøg,

Mit Komme ſkal jeg snart forklare.

Du voved' blodigt mig at krænte,

Og kan vel derfor sagtens tænke,

At jeg vil hævne mig paa Dig?

Jean.

Ah! Du vil Hævnens Sedme smage;

Du ſkulde dog i Aft Dig tage.

(Affbes.)

For Pokker! dette ender galt.

Jeannette.

Du al min Tort ſkal ſaa betalt.

Førreder, jeg ſkal lære Dig!

Min Fader ſnart vil hævne mig.

Jean (bange).

Hvad! lære mig

Og hævne Dig?

Jeannette.

Han vil nok til Raison Dig bringe,

Du Kryſter, ſom fra Kirken løb,

Og ikke længe med Dig tinge
 Fer Du ſaar Lov at give Lov.

Jean (affbes.)

Ve mig, o Be!

Hvad vil der ſte?

Den gode Mand er ſaa brutal.

Galt vil det gaa,

Brygl viſt jeg ſaa,

Al! min Skæbne er yderſt fatal!

Jeannette (affbes.)

Nu ſaar vi ſe,

Hvem der ſkal ſe,

Hvem af os To der vinde ſkal.

Straf ſkal Du ſaa,

Pinſler udſtaa,

Fejge Klun, for al min Kval.

Jean.

Dog —

Jeannette.

Hvilket?

Jean (nødig).

Din Fader af Gigt jo er ſvag.

Jeannette.

Men ej idag.

Paa paa, trods hans høje Alder,

Oj denne Strid med ham ud til Din

Fordel falder;

Jeg ſaa ham før Piſtolerne ta'e frem.

Jean (ſtølvende).

Hvad! — har han ogſaa ladet dem?

(Jeannette niſſer „Ja“.)

{ Ve mig, o Be! — oſv.

Jeannette.

{ Nu ſaar vi ſe, — oſv.

(Tager ham ved Armen.)

Dog, da Du ſynes angſt at blive

Endog før Hjenden Du har ſet,

Kan ſtraks Du jo Revanche give

For al den Tort, der mig er ſket.

(Tager Kontrakten frem.)

Se her! naar blot Dit Navn Du ſkriver

Her nedeunder, lover jeg,

Mens hver i Byen Vidne bliver,

At højt og frit jeg ſvarer Nej.

Jean.

Du onſter, jeg mit Navn

Paa det Papir ſkal ſætte?

Jeannette.

Alene dette.

Jean.

Dog giv mig førſt Dit Ord,

At tvit vi da vil være?

Jeannette.

Ja, paa min Aſe!

Jean.

Tør paa Piſtolerne

Jeg ogſaa tænke trygt?

Jeannette.

Vær uden Frygt!

Jean.

{ Hvad mig betuttet

{ Ej ſelv jeg ved;

{ Det er beſluttet!

{ Til varig Fred

Mit Navn skal prange
Paa dette Blad;
Før var jeg bange,
Nu er jeg glad.

Jeannette.
Stendt før han frutted
Af Frejdighed,
Min Snak om Krudtet
Gj godt han led.
Han lod sig fange,
Paa dette Blad
Hans Navn skal prange;
Nu er jeg glad.

Jean
(gaar hen til Bordet og underkriver hastigt).
Du maa da ikke bilde Dig ind, at jeg
er bange for Din Faders Pistoler; jeg
underkriver kun, fordi jeg har Lyst til at
gjøre det.

Jeannette.
Det er godt.

Jean (giver hende Papiret).
Værsgod, der er Papiret. Men hvad
er alt det, der staar skrevet paa det? Det
ved jeg jo ikke noget af.

Jeannette.
Det kommer af, at Du ikke kan læse.
Jean.

Hvad behager?
Jeannette.

Havde Du kunnet det, vilde Du snarst
have set, at det er Kontrakten.

Jean.
Hvilken Kontrakt?
Jeannette.
Jh, vor Egetjabskontrakt!

Jean.
Hvad! Du har tvunget mig til at skrive
under?

Jeannette.
Tvunget — Du glemmer nok, at Du
i dette Øjeblik sagde, at Du kun skrev under,
fordi Du havde Lyst dertil.

Jean.
Ja — men —
Jeannette.

At det ikke var af Frygt for min Faders
Pistoler.

Jean.
Nej — men —
Jeannette.
Nuvel — men —
Jean.
Nuvel — men —
Jeannette.

Hvilket? (Holder ham Papiret under Næsen).
Du kan da vel se, at der endnu kun staar
Dit Navn skrevet herpaa? Ja, dersom jeg
skrev mit ved Siden af, saa var Alt i
Orden; men Du kan være ganske rolig,
jeg skriver det ikke, dertil har Du behandlet
mig for slet intorges. Jeg vil hverken eje
eller have Dig, og vil kun vise Kontrakten
frem, for at Alle kan se, at jeg har hævnnet

mig, og at jeg ikke elsker Dig, men inden
8 Dage vil gifte mig med en Anden.

Jean (ler).
Ha, ha, ha! Ja, naar det hænger saa-
dan sammen, har jeg ikke et Ord at sige.
Vær saa artig, vis Du kun Dit Papir frem
til Alverden og fortæl Enhver, at det er
Dig, der har givet mig Kurven, det er mig
komplet ligegyldigt. For mig maa man
le og gjøre Nar af mig ligesaa meget man
vil, jeg skal gerne selv le med.

Jeannette.
Og jeg med.

Jean.
Godt, lad os da Begge le paa engang
— Ha, ha, ha! — hører Du? (Ser om-
kring paa Gulvet.) Du skulde vel ikke til-
fældigvis have set min Bufet? Jeg har
lovet Margot den. (Søger i Stuen.) For
Poffen, hvor kan den dog være bleven af?

Jeannette (med Kulde).
Monsieur Jean!

Jean.
Jomfru Jeannette.

Jeannette.
Vil Du gjøre mig den Tjeneste at gaa
udenfor, og se, om Du ikke kan faa Dje
paa min Fætter?

Jean (urolig).
Din Fætter!

Jeannette.
Ja, lille Pierre; jeg bad ham om at
vente paa mig udenfor Haven.

Jean.
Nej værsgod, gaa Du selv.
Jeannette.

Monsieur Jean!
Jean.

Nuvel da, jeg gaar — men kun fordi
jeg har Lyst til det.

(Nabner Døren til Haven).
Jeannette.

Er han der?
Jean.

Ja, han staar henne ved Gadefæret og
slaar Smut.

Jeannette.
Gaa og hent ham.

Jean.
Nej hør, ved Du hvad —
Jeannette.
Naar jeg beder Dig derom?

Jean.
Godt, godt — jeg gaar, — men kun
fordi jeg har Lyst til det. (Raaber, idet han
gaar) Hejda, lille Pierre!

Syvende Scene.

Jeannette.
Naa, saa Du vilde selv le med — det
var Dig ligemeget — ja, det skal vi faa
at se. Hvis jeg ogsaa havde skrevet under,
havde han neppe taget sig Tingene saa let.

Naa, hvor Fingrene klør paa mig. (Overbejer.)
Endnu er det Tid — skal jeg eller skal jeg
ikke? Det beror kun paa mig! Det var
saa morsomt at kunne fortælle Alle, at jeg
har hævet mig, og at det er mig, der har
hævet Partiet. Og dog, — jeg vilde hellere
have en god Mand, — ja, og god, det er
han, og naar Alt kommer til Alt, saa er
jeg overbevist om at han holder af mig.

Jean (udenfor).

Naa, rap Dig lidt!

Jeannette (løber til Bordet.)

Det er besluttet, jeg underskriver. (Escriber
sit Navn paa Kontrakten og lægger den sammen.)

Ottende Scene.

Jeannette. Jean. Lille Pierre.

Jean (trækker Pierre ved Dret).

Bærsgod, her er Din Fætter.

Pierre.

Vil Du bare se, Du kan lade mig
være, Du!

(Jean puffer til ham.)

Jeannette (affibes til Pierre).

Tag dette Papir.

Pierre.

Ja, Kusine.

Jeannette.

Løb omkring med det til min Fader,
Mairen, Notaren og Alverden — forstaar
Du?

Pierre.

Jo, Kusine.

Jeannette.

Men giv Dig ikke til at lege paa Bejen.

Pierre.

Nej, Du kan være ganske rolig.

(Vil gaa.)

Jeannette.

Bi lidt! (Hvisker Noget til ham.)

Jean (affibes).

Hvorfor Pokker gaar hun ikke selv? —
Hvad mon de nu staar der og hvisker om?
Jeg kan ikke udstaa at Folk hvisker.

Jeannette (som hører ham).

Hvad behager?

Jean.

Naa, det var ikke Noget.

Jeannette (til Pierre).

Har Du nu forstaaet mig?

Pierre.

Ja, det skal Altsammen blive besørget.
(Vender sig om til Jean.) Ha, ha, ha! sikken
en Brudgom! (Løber med Papiret.)

Jean (løber efter ham).

Hvad for Noget? Din Hvalp! jeg tror
Du vil giøre Nar.

Niende Scene.

Jean. Jeannette.

Jeannette (affibes).

Det var dog allerbedst, om det lod sig

ordne paa denne Maade. (Sætter sig og be-
tragter Bærelset.)

Jean (affibes, forundret).

Hvad Pokker er det? Det lader jo til,
at hun formelig slaar sig til Ro. (Højt.
Hm!)

Jeannette.

Hvad behager?

Jean.

Gaar Du snart igen?

Jeannette.

Hvorfor skulde jeg det?

Jean.

Hvorfor!

Jeannette.

Jeg er jo hjemme.

Jean.

Saa!

Jeannette.

Ja, vi er jo Mand og Kone.

Jean.

Bi?

Jeannette.

Naa, det er sandt, Du ved det ikke; jeg
har ogsaa skrevet under.

Jean.

Hvad behager?

Jeannette.

Ja, jeg bestemte mig om og skrev under.

Jean.

Du! — hvor?

Jeannette.

Oh, paa Kontrakten.

Jean.

Hvad, Du har underskrevet? I samme
Djeblik, som Du sagde det Modsatte? Ha,
Slauge! Løgnerske! — Død og Helvede!
jeg Dumrian, som saadan har ladet mig
tage ved Næsen.

Jeannette.

Ja, det gjør mig hjertelig ondt for Dig.

Jean.

Lad mig i Fred, siger jeg.

Jeannette.

Men —

Jean.

Ikke et Ord, siger jeg!

Jeannette.

Jo, jeg vil tale. (Med Forbittrelse.) Du
bliver for ubehagelig. At tiltale mig saa-
ledes — sy! Du maa stamme Dig. Jeg
indrømmer villigt, at Du er et net Menneske,
og at jeg synes godt om Dig; men jeg er
da heller ingen Grimrian. Der er saa-
mænd mangen En, som ønsker sig i Dit
Sted, og det er ikke enhver ung Pige, der
ligner mig.

Jean.

Nej, deri har Du Ret: Du er blid,
ikke sandt? — nej, Du er slett og lumsk,
er Du. Bare Du var dum, det havde jeg
langt hellere set. Men dersom Du tror,
at Alt skal gaa efter Dit Ho'ede, saa tager
Du Fejl, det vil jeg dog lade Dig vide.

Ej, ej! saa Du vil tvinge mig til at ægte Dig? — Ja, ja! værsgod; Du skal snart saa den Lyst styret; for ser Du, jeg er Manden i Huset, hvem Du skal adlyde, og jeg er ond, naar jeg vil være det, — tag Dig i Agt for det.

Jeannette.

Naa, naa! ikke saa hidtig; jeg skal nok giøre Alt, hvad Du forlanger.

Jean.

Hvis jeg ser ret, Du ej, min Kære, A'r det Liv, Du ønsker nu; Jeg vil i Huset Herre være, Jeg er brutal, jeg er jaloux. — For Intet jeg Dig indestaar, Naar Blodet mig til Ho'edet gaar, Endog jeg slaar.

Jeannette.

Hvordan! Du slaar!

Jean.

Hvis derfor Du min Kone bliver, Maa du belave Dig paa Alt; Tro ikke, at jeg overdriver, Den nøgne Sandhed har jeg talt. Jeg alt det Væreste vil smage, Og drikke Druesaften sed; Du maa Fogis i Stalden tage, Og faar til Koft kun Vand og Brød.

Jeannette.

Kun Vand og Brød?

Jean.

Dog Du til mig skal Maden lave, Og Kar og Gryder rene strabe; Til Bynt og Stads Og Lant og Hjas Er der ingen Tid, Kun til Slæb og Slid. Her nu selv hvordan. Naar ad Dag det gyyr, Sengen sluks Du slyr, Fejer og strør Sand, Sætter Kaffen paa, At jeg kan min paa Sengen saa.

Jeannette.

Paa Sengen saa!

Jean.

Om Dagen til vort fælles Bedste Du mig med Alt til Haande gaar, Maa vande Rør og strigle Heste Og paafe Kalve, Svin og Faar!

Jeannette.

Hvad! Svin og Faar!

Jean.

Du tærster Kornet i vor Lade, Haandterer Haffe, Skovl og Spade, Og skærer Tørv, Og ælter Smør, Kort sagt, Du faar Lov At giøre al Slags Sjov. Og er Pungen tom, Skaffer Du mig den Hurtig fuld igen. Nu Du ved Din Dom,

Altting Du udføre skal For mig, Din Principal.

Jeannette.

Hvad! — Principal!

Jean.

Hvis jeg ser ret, Du ej, min Kære, Aner det Liv, Du ønsker nu, Jeg vil i Huset Herre være, Jeg er brutal, jeg er jaloux; For Intet jeg Dig indestaar, Naar Blodet mig til Ho'edet gaar, Endog jeg slaar.

Jeannette.

Nej, lille Jean, for vidt Du gaar; Saa vidt Din Brede aldrig naar, At Du mig slaar.

Hør nu, lille Jean, det er Vinen, der er gaaet Dig lidt til Hovedet; Du er ikke saa slem, som Du selv gjer Dig.

Jean.

Er jeg ikke? — ja, det skal Du saa at føle. Vær derfor fornuftig, medens det endnu er Tid. Løb straks hen efter Kontrakten og riv den i Stykker, det raader jeg Dig til.

Jeannette.

Aldrig!

Jean.

Hvad sagde Du?

Jeannette.

Aldrig.

Jean.

Tag Dig i Agt! Det er forbi med min Taalmodighed.

Jeannette.

Huset staar mig an, og jeg vil blive her.

Jean.

(river Omhængt af Sengen og slaar Stolene i Stykker.)

Naa saa Huset staar Dig an. Godt, der har Du Stolene — der har Du Talerlænerne — der. (River sin Brakke ned af Sømmet og kaster den midt paa Gulvet imellem Stumperne af det Øvrige.) Saa Huset staar Dig an! — Vær saa artig, bliv Du kun, gener Dig ikke — jeg skal lære Dig!

Jeannette (kærlig).

Jean — min Ven!

Jean (gaar hen mod Trappen).

Jeg er ikke Din Ven, at Du ved det. Nu gaar jeg op paa Loftet; men Du understaar Dig ikke til at følge mig. (Gaar op ad Trappen.) Naa saa Du vil tvinge mig til at ægte Dig; — ja bi Du kun, Du skal saa Kærligheden at fornemme. (Aabner Døren til Loftet og forsvinder.)

Tiende Scene.

Jeannette. Siden Pierre og nogle Bønder.

Jeannette.

Min Gud, hvad er dog det? Han, der altid var saa god og kærlig imod mig; det lod jo næsten til, at han nu hadet og af-

styr mig. — Nej, det er umuligt; det er Vinen, han har drukket inde paa Kroen, der er gaaet ham til Ho'edet og har gjort ham rasende. (Beger paa Møblerne.) Naa, det er heldigt, at Stolene var saa gamle og skrøbelige, og jeg vil da haabe, at han ikke behandler de nye paa samme Maade. Gud ske Lov, at jeg fik den 3de ser, at bede Pierre om at lade dem bringe herhen. Nu gælder det at saa Alt i Orden, inden Jean kommer tilbage. Han skal ikke kunne genkende sin Stue, det lover jeg; vilde han kun ogsaa fortryde sin Opførsel imod mig og gjøre den god igen. (Vender sig mod Løstebøren.) Stygge Jean! jeg holder meget mere af Dig, end Du fortjener; men dersom jeg ikke vidste, at Du har gjort alt dette, uden selv rigtig at vide af det — (Gaar op ad Trappen og aabner Døren.) Tys! der ligger han og sover i Høet. (Øber hurtigt ned ad Trappen.) Gud give, han maa blive ved at sove til Alt er færdigt. (Tager Jeans Brakke op fra Gulvet.) Na, han har revet sin pæne Brakke i Stykker i sin Hidsighed. Hurtig, lad mig se den sammen, inden Pierre kommer med Møblerne. (Sætter sig ned og ser paa Brakken.) Al, det var en bedrøvelig Bryllupsdag! — Naa, Enden bliver maasse bedre end Begyndelsen.

Stynd Dig, min Naal, se Dagen hælder! Og for Alt gaa ikke itu! Stynd Dig! — idag alt, hører Du, Man mullig os vor Flid gengælder.

Al; vilde Lykken saa det seje, At mig min Jean endnu har kær, At angrende han finder her Sin Bryllupsdragt, og seler Taaren fra mit Dje.

Stynd Dig, min Naal — osv.

Ja, maatte han det dog opdage, Du stakkels Dragt, at medens nu Jeg syr, kun han er i min Hu, Da ved vort Bryllup atter Dig han paa skal tage.

Stynd Dig, min Naal — osv.

(Larm af en Vogn. Jeannette lytter, rejser sig og hænger Brakken paa et Søm. Hun ser derpaa ud ad Vinduet.)

Dog, lad se!

Ja, — det er dem — nu maa rask det ske. (Aabner Døren i Baggrunden, udenfor hvilken der holder en Vogn med Møbler.)

Rom, Bøtner, kom!

Gesvindt 3 Møblerne opstille.

Her i Stuen skal Alting staa,

Men pas paa,

Gaa forsigtigt og stille.

(Lille Pierre og et Par Karle brytte de gamle Møbler ud af Værelset og de nye ind.)

Hvilket Syn! Møbler, jeg ej mer

kender Jer, nu jeg her Jer ser;

Tæst ved Eders Glans
Blændes Djets Sans.

J synes stolt at være

af den Ære,

Der nu venter Eder ved at saa Hr. Jean Til Gjernand.

(De nye Møbler placeres efter hendes Anvisning.)

Her skal Stabet staa. Alle vore Klæ'er skal forvares der.

Ærverdige Skænk, Porcellain og Glas 3 Dig skal ha'e Plads.

Ha, ha, ha! Af Stolene her jeg ved Falder Jngen ned.

Dette lille Bord passer jo, min Tro, Akkurat til To.

(Tager et nyt Sengenuehæng ud af en Skuffe i Stuen.)

Og her er et Sler for vort Sovestæd Og vor Kærlighed.

(Rækker det til lille Pierre og tager derpaa en Gren af en Kristtorn ud af Skuffen.)

Du kære Skat,
Som fra Barn Dag og Nat
Har bestærmet mig Svage,
Lad Fred og Ro
3 min venlige Do
End mig stedsje ledsage.

(Rækker Grenen paa det nye Sengenuehæng, som imidlertid er blevet hængt op.)

Hvilket Syn! Møbler, jeg ej mer
kender Jer — osv.

(Al Gølkene, der nu er færdige med deres Arbejde, idet hun giver dem nogle Driftpenge.)

Se her! derfor kan 3 Jer lidt fornøje.

Tak Enhver! Nu 3 bort Jer forføje;

Men med sagte Tied

Og Forsigtighed,

Bogt Jer vel for at larme og støje.

Jeannette.

Alting tager sig virkelig meget net ud. (Ser sig omkring.)

Pierre (ler).

Hi, hi, hi!

Jeannette.

Hvad! er Du her endnu? Kom og hjælp mig med at dække Bord, for han er rimeligvis sluten, naar han vaagner. (De dækker Bord til een Person.) Naa, fortæl, hvad sagde de saa omkring i Byen, hvor Du var?

Pierre.

Na, Rosine, det vakte et forfærdeligt Røre overalt. Præsten mente, at det var bedst at lade Klokkerne begynde at ringe igen.

Jeannette (lytter).

Tys!

Pierre.

Hvad er det?

Jeannette (stiger op ad Trappen).

Hørte Du ikke Noget?

Pierre.

Hvor? Oppe paa Loftet? Det er vel Ratten, der er efter Rotterne.

Jeannette.

Nej, vist ikke; det er min Mand.

Pierre.

Hu! ja, saa løber jeg min Vej.

Jeannette.

Nej, bi lidt! Kom ud med, og hjælp mig i Køkkenet.

(Gaar med Pierre ud ad Døren under Trappn.)

Ellevte Scene.

Jean. Siden Jeannette.

Jean

(kommer langsomt ned fra Loftet, gaber og strækker sig).

Ah! det lader til, at jeg er faldet i Søvn deroppe, og den tosede Drøm, jeg havde, har formodentlig været af den stærke Høslugt. (Sætter sig paa en Stol.) Gud ste Lov, det er den hele Stol, mærker jeg. Jeg drømte, at jeg var bleven gift, og at jeg ikke vilde være det. (Rejser sig.) Alt, jeg Glendige! — nu huffer jeg Alt — jeg er virkelig gift, og jeg slog før i mit Raseri alle min Bedstefaders gamle Stole i Stykker. (Ser sig omkring.) Hvad er det? Det maa jo være Djenforblindelse! (Høler paa Stolen.) De sejler jo ikke det bitterste, men er oven i Købet ganske ny. (Ser paa Bordet.) Og Bordet er dækket; men det er jo formeligt Trylleri, — eller skulde det maaske være min Kone, som —

Jeannette (synger udenfor).

Tæt op til mit Hjem
En Hvidtjørn sig hæver,
Blomsterne trindt myske frem;
Med Morgenens Luft
Hver Dag til mig svæver
Friist deres yndige Duft.
For at bygge
J dens Stygge
Nys en Nattegal kom,
Dg hver Aqveld nu der klang
Den dejligste Sang.
Saa mangan Gang herligt
Jeg sad
Dg lytted, naar kærligt
Den kvad.

Jean.

Hvad er det? Det er jo Jeannettes Stemme. Hvorfor har hun aldrig fortalt mig, at hun saadan kan synge.

(Han ser, at Døren til Køkkenet bliver aabnet, og synker ind at følge op ad Trappen. Jeannette træder ind med et tent Salatfad i den ene Haand og en Kurv, hvori et Salatbøvd, i den anden.)

Jeannette

(gaar hen til Bordet og lader som om hun ikke ser Jean).

Lille Sladver, som i Busten sidder
Dg, naar Solen synker, lokker Toner frem
med Lyft,
Med Din sømme, vemodsfulde Kvadder
Sædt Du vækker Kærlighed i hver en
Stabnings Bryst.
Bed Din Stemme tie alle Vinde,
Kildens Bover thst og sagte rinde,

Ja, selv Hjorten stanjer, spidser Dre,
Alt, Du lille Sanger, vil Dig høre;
I Din bløde Stemme er et sølsomt Trylleri,
Alle Dine Toner har en himmelsk Harmoni.

(Jean har under dette ved Hjelpe af et lille Spejl, der sidder over Døren ind til Loftet, bragt sit forfyrede Dre lidt i Orden. Jeannette følger Kuilt alle hans Bevægelser, idet hun under sin Sang plukker Salatbøvdet i Stykker og kommer det i Fadet.)

Bed mit Vindu jeg opdaged'
Havde Plads i Nat den taget.

Åf Duggens Bad

Den vaded sad

Tæt sammenkrøbet

Med Sorg i Hu,

Som Sui, bedrøvet

Led Sengen nu.

(Gaar frem med Kurven i Haanden.)

Dog Matten svandt for Solens Glød,
Dg atter glad dens Stemme led.

Lille Sladver, som i Busten sidder
Dg, naar Solen synker — osv.

(Ibet hun slutter Sengen balancerer hun koket med sin Kurv i Lufsten. Jean, som imidlertid er steget ned ad Trappen, lister sig paa Tæerne hen bagved hende og vil omfavne hende; men betænker sig pludselig.)

Jeann.

Nej! hun skal i det Mindste gjøre det første Stridt.

Jeannette (vender sig om).

Ah, er Du der? Undskyld, jeg saa Dig ikke.

Jean (i en haard Tone.)

Hvorfor synger Du? Jeg kan ikke for-
drage Sang i mit Hus.

Jeannette.

Bliv ikke vred; jeg skal aldrig gjøre
det mere. (Gaar ud i Køkkenet og henter en Kasse, hvorpaa forfælske Borden stande.)

Jean (for sig selv).

Bliv ikke vred, bliv ikke vred! Hm!
naar Alt kommer til Alt, er det nok egent-
lig ikke mig, der har Grund til at være
det. (Til Jeannette.) Hvis Du tror, det er
behageligt at finde hele sit Hus sat paa den
anden Ende, saa tager Du Fejl. (Beger
omkring.)

Jeannette.

Hvorledes?

Jean.

Alting er mig fremmed. (Beger paa
Bordet.) Det Bord har jeg aldrig set før;
(overbeviser sig om, at Benene sidde fast paa det)
det er jeg ikke vant til.

Jeannette.

Dnster Du maaske det gamle tilbage?

Jean.

Ja — nu, da det formodentlig er slaaet
i Stykker.

Jeannette.

Nu — ja!

Jean.

Nu, ja! — Ti, siger jeg! (Affidea.) Det
lugter ikke ilde. (Beger paa et Fad.) Hvad
er det?

Jeannette (bedrøvet).
Det er en Omelette.

Med Glæst i?
Jean.

Ja.
Jeannette.

Jean (tager Blads ved Bordet).
Naa saa Du laver Omeletter, Du?

Ja, det er til Dig, jeg har lavet den.

Hvem har fortalt Dig, at jeg holder af Omeletter?

Herregud! — jeg trode —

Jeg trode, jeg trode — Du skal ikke tro. (Jeannette fjerner sig.) Hvad har Du selv spist til Aften?

Jeannette (pustler ved Møblerne).
Band og Brød.

Jean.
Band og Brød! (Affibes.) Godt svaret — hun er i Grunden nydelig. (Højt.) Hvad er det, Du bestiller?

Jeannette.
Jeg straber Gryder og Potter.

Gryder og Potter — det er noget sent.

Ja, bryd Dig ikke om det.

Nej. (S en haard Tøne.) Kom og vart mig op.

Ja, gerne.

Hvor hun er smuk! (Højt.) Tag en Stol og sæt Dig her.

Jeannette (nølende).
Jeg —

Javist.
Nu rask, det saa langsomt gaar; Her er Plads nok til To.

Jeannette (affibes, idet hun tager Blads).
Hvor mit Hjerte hurtigt slaar! Al, turde jeg mit Dre tro.

Du mig til Selvfab maa være Og spise med mig, hører Du?

Al, jeg vover det Haab at nære, Al han mig elsker lidt endnu.

Se der! det største er til Dig.

Jeg tør det ikke.

Dej.
(Bredt.) Gjer det straks. (Mildere.) Svar mig ikke Nej.

Jeannette.
Naar Du vil det, adlyder jeg.

O Gud! til Lykke Alt sig vender, Af mig selv af Fred knap jeg ved; Hans Stemme, Blikket han mig sender, Mig røber klart hans Kærlighed.

Jeg mine Aarer Feber brænder, Paa Panden staar den klare Sved, Jeg har som Ild i mine Hænder, Og Alt af lutter Kærlighed.

Dog rask, et lille Skridt endnu. (De rykke Stolene nærmere.)

Hvordan! Du slet Intet nyder? Tag mit Glas og drik mig til.

Hvor hans Røst mild og kærlig lyder, Mit Bedrag lykkes mig vil.

Drille tavd er ingen Glæde, Man maa le til Glassets Klang. (Rejser sig og henter et Glas til hende.)

Atter Taarer Djet væde, Men, al! af Glæde denne Gang.

Se her! nu drik og klink med mig!

Jeg tør det ikke.

Dg hvorfor ej? (Bredt.) Gjer det straks. (Mildere.) Svar mig ikke Nej.

Naar Du vil det, adlyder jeg.

O Gud! til Lykke Alt sig vender osv.

Jeg mine Aarer Feber brænder osv. Dog rask, et lille Skridt endnu. (De rykke atter Stolene nærmere.)

Hvor Du er smuk! (Højt.)

Man om et Kys først høfligt beder.

Svar mig, Jeannette, vil Du negte det, Naar mig Dit Afslag Sorg bereder?

(Han aabner sine Arme, og Jeannette synker til hans Hjerte.)

Ja, kun for Dig mit Hjerte brænder! Stenk mig paany Din Kærlighed; Min Uret mod Dig jeg befender, Tilgiv mig al den Sorg, Du led!

O Gud! til Lykke Alt sig vender, Du elsker mig, nu jeg det ved; Med dette Kys jeg atter tænder Din halvt udsulte Kærlighed.

Begge.
 Lad dette Kys være et Pant,
 At jeg paany Dit Hjerter vandt.
 Du mit
 Thomas (ved Bindebuet).
 Ej, ej! det gaar jo fornufteligt.
 Jeannette.
 Ha, ha! — han ved Jngenting.
 Thomas.
 Værsgod, gener Jer ikke, mine smaa
 Turtelduere; men I er da egentlig ikke gift.
 Jean.

Ha!
 Jeannette.
 Hvad mener Du?
 Thomas.
 Kontrakten gælder ikke; naar Mairen
 ikke har været tilstede ved Underskriften, er
 den ugyldig. (Til Jean.) Nu ved Du, Jean,
 hvad Du har at rette Dig efter. Ha, ha,
 ha, ha! (Forbinder.)

Jean.
 Ah bah!
 Jeannette (affides).
 Min Gud! (Vakler.)
 Jean (løber hen til hende).
 Men Jeannette dog, hvad fejler Dig?
 Du bliver jo ganske bleg.
 Jeannette.
 At, jeg holder det ikke ud af Skam.
 Jean.
 Hvorledes! Tror Du da, at jeg atter
 vil gaa fra mit Ord? (Gaar til Døren i Bag-
 grunden og raaber ud.) Kom ind, mine Ven-
 ner, kom ind!

Tolbte Scene.

De Forrige. Thomas. Pierre.
 Vender af begge Køn med to Violiner
 i Spidsen.

Jean.
 Kom, Venner, kom! Hun er min Kone!
 Jeannette.
 Veninder, se! Han er min Mand!
 Roret.
 Ja, Enhver iblandt os ved,
 Saadan det i Reglen ender;
 Føler man kun Kærlighed,
 Bli'er man atter gode Venner.
 De gamle Mænd til Jean.
 Længst, for mange Aar,
 I vor Ungdoms Aar
 Var, Nabo, samme Stil i Mode;
 Dengang ogsaa vi

As lidt Kævlerei
 Har været knust i vort Ho'ede.
 Alle.
 Men ved Hjælp af Kærlighed
 Bli'er man atter gode Venner.
 Jeannette (rækker Jean hans Hatte).
 Du har nok glemt Din Bryllupsklædning.
 Jean (ser paa den).
 Den dur ej mer.
 Jeannette.

Hvordan?
 Jean (kan ikke opbage Risten).
 Jeg ingen Rister ser.
 Den er ikke itu.

Jeannette.
 Lad mig se, hører Du.
 (Viser ham Stedet.)
 Jean.

Ha! hvad er dette?
 Her er en Traad,
 Du har syt den sammen —
 Den er endnu vaad,
 Jeannette, af Din Graad;
 Nu kan Alting jeg gætte.
 O, Jeannette, Jeannette!
 (Holder Haanden for Dinene.)
 Jeannette.

Men, kære Jean,
 For det Du dog ej græde kan.
 Er det af Sorg, at Din Buset,
 Som fiddet har herpaa,
 Margot nu ej kan faa?
 Jean.

Min Buset?
 Jeannette (rækker ham den).
 Den er her.

Jean.
 Nu skal kun Dig den smykke,
 Evig skal den minde om min Lykke.
 (Trykker hende i sine Arme.)
 Ja, min Brud, i denne Stund
 Gentage skal min Mund:
 Dig, Dig jeg elsker kun!

Begge.
 Gud! lad Din Naade og Din Fred
 Hvile over vor Kærlighed.
 (Klokkerne begynder at ringe. En ung Pige kaster
 Busetten i Jeannettes Livstykke, en anden giver
 hende Brudekrans og Stor paa, og Brudetoget
 ordner sig.)

Ror.
 Klokker, højtidsfuldt nu I atter klinger,
 Hæver Eders Stemme imod højen Sky,
 Brudeparret her Eders Hilsen bringer,
 Tølster fro dets Lykke for den hele By!
 Kærlighed og Fred
 Følge i dets Fjed!

Nr. 97. Husundersøgelsen, Drama af Daubigny og Ponjol. 35 Dre. — Nr. 98. Fejlagelserne, Komædie, oversat efter det Engelske ved R. B. Dorph. 60 Dre. — Nr. 99. Jævinden, Opera af Scribe, Musikken af Halevy. 40 Dre. — Nr. 100. Enten elstes eller dø! Lysspil af Scribe. 35 Dre. — Nr. 101. En Kones Kaprice, Syngestykke af Lesguillon. 35 Dre. — Nr. 102. Babu, komisk Syngeespil af Wohlbrück. 50 Dre. — Nr. 103. Kean, Skuespil af Dumas. 65 Dre. — Nr. 104. Sæuegarden, Lysspil af Ancelot og de Comberousse. 25 Dre. — Nr. 105. Stella, Skuespil af Scribe. 35 Dre. — Nr. 106. Valérie, Komædie efter Scribe og Melesville. 35 Dre. — Nr. 107. Den sorte Domino eller Eventyret paa Maskeraden, Syngeespil af Scribe. 65 Dre. — Nr. 108. Et Gæstemaal under Rejseriden, Lysspil af Ancelot og Dupont. 50 Dre. — Nr. 109. Parfykmageren, Syngeespil af de Planard og Dupont. 50 Dre. — Nr. 110. Antkels Hemmelighed, Lysspil af Barin. 35 Dre. — Nr. 111. Hofnarren imod sin Vilje, Lysspil af Melesville og Xavier. 40 Dre. — Nr. 112. Clermont eller Kunstnerens Kone, Skuespil af Scribe og Banderburch. 40 Dre. — Nr. 114. Anno: Et Tusende, Syngestykke af Melesville og Foucher. 35 Dre. — Nr. 115. Kammeraterne, Komædie af Scribe. 85 Dre. — Nr. 116. Bruggeren i Preston, Syngestykke af de Leuven og Brundswick. 60 Dre. — Nr. 117. Bedstefader Guérin, Skuespil af Laurencin og de Gey. 50 Dre. — Nr. 118. En Bryllupsdags Fataliteter, originalt Lysspil af Doverskou. 50 Dre. — Nr. 119. Fabrikanten, Skuespil af Souvestre. 50 Dre. — Nr. 120. Sberiffen, Syngestykke af Scribe. 65 Dre.

Nr. 122. Regimentets Datter, Syngeespil af Saint Georges og Bayard. 50 Dre. — Nr. 123. De Uafhængige, Komædie af Scribe. 60 Dre. — Nr. 124. En Komædie i det Grønne, Baudeville af S. C. Andersen. 35 Dre. — Nr. 125. Janette, eller: Spøg ikke med Jld, Syngeespil af Scribe og Saint Georges. 60 Dre. — Nr. 126. Bagtalelsens Skole, Komædie af Sheridan. 75 Dre. — Nr. 127. Dronning for en Dag, Syngeespil af Scribe og St. Georges. 65 Dre. — Nr. 128. Familien Mazarin, Skuespil af Ancelot. 60 Dre. — Nr. 130. De lykkelige Skinsbge, Lysspil, efter Grev Girard af Doverskou. 25 Dre. — Nr. 131. En Rattægæst, Baudeville-Spøg efter Rokroy og Uniet af Doverskou. 25 Dre. — Nr. 132. Gabrielle de Belle-Jôle, Drama af Dumas. 65 Dre. — Nr. 133. Edwards Sønnen, Tragedie, oversat af Borggaard. 65 Dre. — Nr. 134. Et Glas Vand eller liden Tue fan vælte stort Kæs, Komædie af Scribe. 75 Dre. — Nr. 135. Scapins Skalkestykker, Lysspil af Molière. 50 Dre. — Nr. 137. En Hverdagshistorie, Lysspil af Jourmier. 25 Dre. — Nr. 139. Capriciosa eller Familien i Nyboder, original Golt-komædie af Arnesen og Doverskou. 75 Dre. — Nr. 140. Et Testament, Skuespil af Duval. 50 Dre. — Nr. 141. Doktoren imod sin Vilje, Lysspil af Molière. 35 Dre. — Nr. 142. Sugettes Medgift, Lysspil af Dinaur og Remoine. 65 Dre. — Nr. 144. Wilhelm Tell, af Jony og Hippolyte Vis. 35 Dre.

Nr. 147. Griftelsen eller onde Tanker komme, men maa ikke huses, orig. Skuespil. 40 Dre. — Nr. 148. Kronjuvelerne, Syngeespil af Scribe og de Saint Georges. 75 Dre. — Nr. 149. Ørenens Søn, romantisk Skuespil af Frederik Palm. 65 Dre. — Nr. 150. Hugenotterne, Opera af Scribe, Musikken af Meyerbeer. 50 Dre. — Nr. 152. Don Juan eller Stengjæstebudet, Komædie af Molière. 50 Dre. — Nr. 153. Döscar, Skuespil af Scribe. 40 Dre. — Nr. 154. Den hjemkomne Sømand, Skuespil af Hauch. 60 Dre. — Nr. 155. Eventyr i Fastelavn, originalt Lysspil. 40 Dre. — Nr. 156. Ude og hjemme, Komædie, oversat af det Franke. 60 Dre. — Nr. 157. Den abelsgate Borger, Komædie af Molière. 60 Dre. — Nr. 159. Nathan den Bise, Drama af Lessing. 1 Krone 20 Dre. — Nr. 160. Den gale Dag eller Figaros Bryllup, Komædie af Beaumarchais. 90 Dre. — Nr. 161. Gæren og Kømmerranden, Opera af Vorping. 60 Dre. — Nr. 162. Fruentimmer-Skolen, Komædie af Molière. 85 Dre. — Nr. 163. Kunsten at skaffe sig Tilbedere, Lysspil af Melesville og Duveprier. 65 Dre. — Nr. 164. Overraskelser, Lysspil; oversat efter Scribe. 35 Dre. — Nr. 165. Tjeneren sin Herres Medbejler, Lysspil af Lesage, oversat af Doverskou. 35 Dre. — Nr. 166. En Kone der springer ud af Vinduet, Lysspil af Scribe og Remoine. 35 Dre. — Nr. 167. Verden vil bekræges, Lysspil af Scribe. 85 Dre. — Nr. 168. Den indbildt Syge, Komædie af Molière. 50 Dre.

Nr. 169. Den Kinsge Kone, Komædie af Colman, oversat af Dorph. 60 Dre. — Nr. 170. Dronning Marguerites Noveller, Lysspil af Scribe og Legouvé. 85 Dre. — Nr. 171. Kvindens Baaben, eller: En Kamp i Rjærlighed, Lysspil af Scribe og Legouvé. 60 Dre. — Nr. 172. Medbejlerne, Lysspil af Sheridan. 75 Dre. — Nr. 173. Flugt og Fare, Syngeespil af S. Beyer, Musikken af H. Rung. 35 Dre. — Nr. 174. Den bevagede Tid, Lysspil af A. F. Hartnack. 60 Dre. — Nr. 175. Slottet i Poitou, Lysspil i 4 Akter af Jules Sandeau. 75 Dre. — Nr. 176. Hjærtet og Bengene, Lysspil af Felicien og Mallefille. 65 Dre. — Nr. 177. Min Lykkesjærne, Lysspil af Scribe. 35 Dre. — Nr. 178. En fornem Svigerføn, Lysspil af Augier og Sandeau. 60 Dre. — Nr. 179. Jeppe paa Bjærgget, Komædie af L. Holberg. 35 Dre. — Nr. 180. Den Stundesløse, Komædie af L. Holberg. 50 Dre. — Nr. 181. Lucrezia Borgia, Opera af Donizetti. 35 Dre. — Nr. 182. Gertrude eller En lille Stat, Lysspil af A. Harris, ved Fl. Th. 40 Dre. — Nr. 183. Ipybenia i Aulis, Opera, til Musik af C. W. Gluck. 35 Dre. — Nr. 184. Landligt Kofetteri, Lysspil af Charles Dickens. 40 Dre. — Nr. 185. En Rjærlighedsdrøm, Lysspil af Eugene Scribe. 60 Dre. — Nr. 186. Robert af Normandiet, Opera af Scribe og Delavigne. 35 Dre. — Nr. 187. Søvngængerfæn, Opera af Romani. 35 Dre. — Nr. 188. Faust, Opera af Jules Barbier og Michel Carre, Musikken af Ch. Gounod. 35 Dre. —

Nr. 189. En Kaprice, Lydspil af Alfred de Musset, oversat af H. P. Holst. 35 Dre. — Nr. 190. Troubadouren, Opera, Tekst af S. Cammarano, Musikken af Giuseppe Verdi, oversat af H. P. Holst. 35 Dre. — Nr. 191. To Lidsalbre, eller Prinsessen i den slumrende Stov, Stueespil efter Octave Feuillet ved H. P. Holst. 65 Dre. — Nr. 192. En Dmvej, originalt Lydspil. 35 Dre.

Nr. 194. Ringen, Lydspil efter Farquhar og Schröder. 65 Dre. — Nr. 195. Tryllestøjen, Syngeestykke til Musik af Mozart, oversat af H. P. Holst. 60 Dre. — Nr. 196. Ægtefælskapspolitik, originalt Lydspil. 35 Dre. — Nr. 197. Lohengrin, romantisk Opera af Richard Wagner, oversat af Adolph Herp. 35 Dre. — Nr. 198. Villars' Dragoner, Syngeestykke af Votroy og Cormon, Musikken af Aimé Maillart, oversat af H. P. Holst. 65 Dre. — Nr. 199. Tartuffe eller Den Skinkellige, Komædie af Molière, oversat af Alfred Jind. 1 Krone. — Nr. 200. Vesterfangeren i Nürnberg, Opera af Richard Wagner, oversat af Adolph Herp. 75 Dre. — Nr. 201. Den hvide Dame, Syngeespil af Scribe, oversat af Th. Overfou. 50 Dre. — Nr. 202. Korsikaneren, Syngeestykke af de Saint-Georges ved Adolph Herp, Musikken af Emil Hartmann. 40 Dre. — Nr. 203. Christiane, Komædie af Edmond Gondinet. 85 Dre. — Nr. 204. Xpigenia paa Tauris, Opera, Musikken af Gluck, oversat af Adolph Herp. 35 Dre. — Nr. 205. Tannhäuser og Sangerkrigen paa Wartburg, romantisk Opera af Richard Wagner, oversat af Adolph Herp. 35 Dre. — Nr. 206. De to Armringe, Opera efter A. Dehlenschläger, af Axel Grandjean. 25 Dre. — Nr. 207. Den Bjergtagne, af F. Heberg, Musikken af J. Hallström, oversat af Adolph Herp. 35 Dre. — Nr. 208. Love, Syngeespil i tre Akter, af P. C. Lange-Müller. 35 Dre. — Nr. 209. Et Kompagniskab, Lydspil i tre Akter, af Vicard, Wafflard & Zulgence. 35 Dre. — Nr. 210. Postillon i Conjumeau, Syngeespil i tre Akter, oversat af Th. Overfou. 65 Dre. — Nr. 211. Elstøbedrikken, Opera i to Akter af J. Romani efter Scribe, oversat af Th. Overfou. 35 Dre. — Nr. 212. Gnisten, Lydspil i en Akt af Edouard Pailleron. Paa Dansk ved William Bloch. 35 Dre. — Nr. 213. Paa Krigsfod, Syngeespil i en Akt. 35 Dre. — Nr. 214. Marquis de Villemor, Komædie af George Sand, oversat af H. P. Holst. 75 Dre. — Nr. 215. Kongen har sagt det, Syngeestykke af E. Gondinet, Musikken af Léo Delibes. 80 Dre. — Nr. 216. Martha, Opera af Friedrich, Musikken af Flotow. 40 Dre. — Nr. 217. Jægerbruden, Syngeestykke, Musikken af Weber. 40 Dre. — Nr. 218. Hans Heiling, Syngeestykke af Ed. Devrient, Musikken af H. Marschner. 40 Dre. — Nr. 219. Lady Tartuffe, Stueespil af Mdm. Emile de Girardin. 70 Dre. — Nr. 220. Ungdom og Galskab, Syngeestykke efter Bouilly ved R. T. Bruun. 40 Dre. — Nr. 221. Familien Fourchambault, Stueespil af Emile Augier. 75 Dre. — Nr. 222. En Skjærsommernatsdrøm, Lydspil af Shakspeare. 40 Dre. — Nr. 223. Jeannettes Bryllup, Syngeestykke af Barbier og Carré, oversat af A. Jind, Musikken af B. Massé. 40 Dre. — Nr. 224. Rigoletto, Opera efter B. Hugo af J. M. Piave, Musikken af Verdi, oversat af A. Herp. 40 Dre. — Nr. 225. Mignon, Opera af Michel Carré og Jules Barbier, Musikken af Ambroise Thomas, oversat af A. Herp. 40 Dre. — Nr. 226. Jean fra Nivelle, Syngeestykke i 3 Akter af Gondinet og Gille. Musikken af Leo Delibes. 40 Dre.

Følgende Stykker ere udkomne særskilt:

Den 28. Januar, Vaudeville af J. L. Heberg. 50 Dre. — De Uadskillige, ligeledes af Samme. 1 Krone. — Kjerlighedens Drømme, Vaudeville af Scribe. 50 Dre. — Bigen ved Søen, Opera. 50 Dre. — Kjerlighed og Politik, Vaudeville af H. Herp. 65 Dre. — Guldbryllupsfrierierne, original Vaudeville. 65 Dre. — Sekretæren og Koffen, Lydspil af Scribe. 35 Dre. — Den Kjæreste Dag i Livet, Vaudeville af J. L. Heberg. 50 Dre. — Robert af Normandiet, Opera af Scribe og Delavigne. 65 Dre. — En Fødselsdag i Sluttoriet, Vaudeville af Overfou. 50 Dre. — Livet i Skoven, Lydspil af Shakspeare ved S. Beyer. 75 Dre. — Viola, ligeledes. 75 Dre. — For ti Aar siden, orig. Lydspil. 50 Dre. — Lovbud og Lovbrud, Lydspil af Shakspeare ved S. Beyer. 50 Dre. — En Sommeraften, orig. Vaudeville. 50 Dre. — Hamlet, Stueespil af Shakspeare, overf. af P. Joerjom. 65 Dre. — Julius Cæsar, ligeledes. 35 Dre. — Kong Lear, ligeledes. 65 Dre. — Antonius og Cleopatra, Sørgeespil af Shakspeare, oversat af S. Beyer. 65 Dre. — Kongens Billed, Drama af D. C. Lund. 35 Dre.

Balletter: Svøngengersten. 20 Dre. — Viktors Bryllup. 20 Dre. — Hertugen af Vendomes Pager. 20 Dre. — Povel og Virginie. 20 Dre. — Faust. 20 Dre. — Veteranen eller det gjæstfri Tag. 20 Dre. — Tyrolerne. 20 Dre. — Rina eller den Vanvittige af Kjerlighed. 20 Dre. — Valdemar. 20 Dre. — Sylfiden. 20 Dre. — Don Quixote. 20 Dre. — Fantasiens D. 20 Dre. — Festen i Albano. 20 Dre. — Jædelandskæts Muset. 20 Dre. — Forederen. 20 Dre. — Napoli. 20 Dre. — Gris Menveds Barndom. 20 Dre. — Bellmann. 10 Dre. — Kirsten Piel. 20 Dre. — Raphael. 20 Dre. — Nymfen Chloris. 20 Dre. — Penelope. 10 Dre. — Den hvide Rose. 10 Dre. — Gamle Minder. 20 Dre. — Konserveriet. 20 Dre. — Psyche. 20 Dre. — Kermessen i Brugge. 20 Dre. — Zulma eller Kryсталpaladset. 20 Dre. — Brudefærden i Hardanger. 20 Dre. — Et Folkefagn. 20 Dre. — Abdallah. 20 Dre. — I Karpatherne. 20 Dre. — Blomsterfesten i Genzano. 20 Dre. — Jælsstuen. 20 Dre. — Fjærent fra Danmark. 20 Dre. — Balthyrien. 25 Dre. — Gisselle. 20 Dre. — Markenterssens Hjemkomst. 20 Dre. — Brynaskviden med Forspil: Røerne. 35 Dre. — Kort Adeler i Venedig. 25 Dre. — Bjægerne paa Amager. 20 Dre. — Et Eventyr i Billeder. 20 Dre. — Mandarinens Døtre. 10 Dre. — Bøffes Minde. 10 Dre. — Arcona. 20 Dre. — Fra det forrige Aarhundrede. 15 Dre. — Fra Siberien til Moskou. 20 Dre. — Aditi. 20 Dre.